

Az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület kirándulása Sárvára 2010. április 17-18.

Az Érdi Lengyel-Magyar Kulturális Egyesület kirándulást tett áprilisban Sárvára, ahol 1939-1941 között a legnagyobb, lengyel menekülteket befogadó tábor működött. Megemlékeztünk azokról, akik 1939. évi szeptemberében Magyarországra menekültek a német és szovjet támadás következtében, és akik közül mintegy 2000 fő itt, Sárváron, a vasútállomás környékén talált menedéket. A sárváriak ápolják ezeknek a lengyeleknek az emlékét, ezt emléktábla is jelzi. Ezt az emléktáblát nemrég újították fel, és ekkor a szövegét is módosították: ezen már szerepel a Lengyelország elleni szovjet támadás ténye is. Ennek a történelmi időszaknak az emlékeként a tábor magyar parancsnokáról sétányt neveztek el, valamint egy kis múzeum is emlékeztet az eseményekre a Lengyel Kisebbségi Önkormányzat épületében.

De a könyvtár igazgatója, Bódi Piroska azt is elmesélte, hogy gyermekkorában a lengyel önkormányzat mai elnökének, Zarowny Ferencnek az édesapja, a helyi cipésmester sokat mesélt neki és a többi gyerekeknek az életéről.

Mi magyarok is büszkéek lehetünk erre a történelmi tényre, hiszen annak ellenére fogadtuk be a lengyeleket, hogy ezzel a németek, a szövetségeseink haragját vontuk magunkra. És most emlékeztünk a befogadó magyarokra is!

Sárváron a könyvtárigazgató asszony vezetésével mentünk ki az emléktáblához, tekintettük meg a könyvtárat, és ő szervezte meg számunkra a múzeumlátogatást is. Dr. Takács Zoltán, a Nádasy Ferenc Múzeum igazgatója nagyon izgalmasan, élvezetesen mutatta be a gyűjteményt, kitért a lengyel-magyar történelmi kapcsolatokra is.

A két napos út során útba megtekintettük a veszprémi várat, a veszprémi könyvtárat is. Szálláshelyünk Szombathelyen volt, este és kora reggel is a Főtéren sétáltunk, megnéztük a székesegyházat. Szombaton délután a jáki templomban kaptunk idegenvezetést, majd a katyni és a mostani tragikus esemény lengyel áldozataira emlékeztünk egy szentmisén, melyet Rátkai László atya celebrált. A jáki bencés templomban a szentmise különös hatást váltott ki mindenkiből, hiszen a környezet is sokat jelent! Az atya is emlékezett a lengyel származású cipésmesterre, sőt, néhány lengyel szó is megmaradt az emlékezetében. A legmeghatóbb azonban az volt, hogy a régi lengyel himnuszt énekelhettük el vele!

Jó hangulatban fogyasztottuk el a bográcspörköltet az atyával együtt a templom vendégházában.

Második napon Zircen a ciszterci apátságot, a Reguly Antal Műemlékkönyvtárat és a Bakonyi Természettudományi Múzeumot néztük meg. Természetesen az apátsági templom is része volt a programunknak, itt egy ciszter atya beszélt a templom és a rend történetéről.

A cseszneki várat Gilicze Zoltán, bakonyszentkirályi református lelkész vezetésével „hódítottuk meg”, miután a Lovagvárban a Cservák-család látott bennünket vendégül. Hazafelé autóbuszvezetőnk, Bancsi Gábor javaslatára egy nagyon szép útvonalon, Tés, Bakonycsernye, Mór, majd a Velencei-tó északi partjának szép települései (Nadap, Sukoró, Velence) érintésével jöttünk.

A lengyel-magyar kapcsolatok kapcsán bejártuk a Dunántúl középső területének egy részét: megemlékeztünk a nemzeteink közötti jó kapcsolatokról, várakat, múzeumokat néztünk meg különböző korokra emlékezve, figyeltünk az irodalomra, a könyvtári, nyomdai emlékekre, a jelenre és a múltra. Láttunk román és barokk stílusú templomot, történelmi és természettudományi múzeumot, Magyarország egyik legrégebbi templomában szentmisén emlékeztünk az elhunytakra.

Lélekemelő kirándulásunk kapcsán elmondhatom, hogy jó érzés volt a Nyugat-Dunántúlon utazni: tiszta, rendezett településeket láttunk, barátságos emberekkel találkoztunk, gyönyörű tájakat, gazdag történelmi emlékeket láttunk. Mindenütt nyitott szívvel fogadtak bennünket – és talán ez a legfontosabb! Jó volt érezni mindenütt a lengyel-magyar barátságot!

Bazsóné Megyes Klára

2010. április 19.